

„Beskæftigelse“ ligesom hidtil. Men dette betyder dog, som allerede forleden fremhævet, ikke det samme som at sige, at der kun kan blive Tale om Embedsmænd, end mindre at de almindelige Regler om Embeders Forening ikke skulle være gældende. Det kunde jo ogsaa tænkes, at den Art Stillinger kunde beklædes af andre Mennesker. Man kunde jo prøve en Snedker eller en Skorstensfejer, det var jo muligt, at de kunde gøre det lige saa godt; jeg ved ikke, hvilket uhyre Arbejde der paahviler de paagældende Direktører. Det, der udtrykkes ved at sige, at Stillingerne forudsættes at kunne forenes med anden Beskæftigelse, er kun det, at disse Stillinger ikke ere af den Art, at de ville kunne optage en Mands fulde Tid, blive hans Livsgerning. Det er alt, hvad der ligger deri. At man ikke med den Løn, som i Loven er fastsat, selv om Stillingen beklædes af en Embedsmand, som kun opbærer Halvdelen deraf, skulde kunne faa tilstrækkelig dygtige Kræfter, det er der aldeles intet, der tyder paa. Over for den nu fungerende Formand foreslaa vi at optage en Bestemmelse paa Finansloven, hvorved der udtrykkelig tillægges ham den fulde Løn, som han har oppebaaret hidtil. Naar det er vor Opfattelse, at denne Stilling efter Vedtagelsen af Loven af 7de April 1900 falder ind under Reglen i Lov af 26de Marts 1870 § 5, vilde jo Følgen af, at vi undlode at optage en saadan udtrykkelig Anmærkning paa Finansloven, blive den, at Formanden kun vilde faa Halvdelen af sin hidtidige Gage og ikke faa den hele Gage, som vi netop ønske at tillægge ham. Naar den ærede Minister endvidere henpeger paa, at der i Anmærkningerne til det omtalte Lovforslag findes en Oversigt, hvori der er opført det fulde Honorar, som uden Afdrag vilde tilkomme de vedkommende Direktører, saa er dette jo i denne Sammenhæng uden al Betydning. Naar Oversigten skulde vise Udgiften for Statskassen, maatte den gaa ud fra Forholdene, som de ville være, naar den fulde Løn kommer til Udbetaling, men dette siger intet om, hvorvidt Loven af 1870 finder Anvendelse eller ej. Ogsaa naar de to daværende Direktører vedbleve at beklæde Stillingerne, vilde den fulde Løn være at udbetale dem fra det Øjeblik, de ophørte at beklæde andre Embeder. Det er jo ikke enhver Embedsmand, som bliver i sit Embede til sin Død; han kan gaa af med Pension, og i saa Fald vil her den fulde Løn indtræde. Det er derfor

korrekt, at denne er opført i Oversigten over Lønningernes Størrelse. — Mindst kan jeg forstaa, hvad den ærede Minister tænker paa ved at fraraade os at vedtage eller anmode os om at tage tilbage det Forslag, vi have stillet om, at den konstituerede Direktørs Honorar ikke bør overstige 1,200 Kr. Jeg erkender, at ved Fastsættelsen af dette Konstitutionshonorar har Ministeren holdt sig Loven af 1870 fuldstændig efterrettelig. Den normerede Løn for denne Direktørpost er 1,400 Kr. samt Tantieme. Ministeren kan tillægge den konstituerede indtil Halvdelen, og han har tillagt ham Tantiemen, som under de nuværende Forhold faktisk er mindre end Halvdelen af den samlede Løn. Tantiemen for denne Direktørpost er 6 Portioner, og for det kommende Finansaar er hver Portion anslaaet til 196 Kr. 64 Øre, i alt altsaa 1,179 Kr. 84 Øre. Vi godkende dette og sige, at vi samstemme med denne Beregningsmaade, kun at vi ikke ønske, at Honoraret skal stige over 1,200 Kr.

Hvad de vestindiske Øer angaar, vil jeg ikke, ligesaa lidt som den ærede Minister, optage nogen Debat om denne Sag. Jeg har anset det for Ordførerens Skyldighed her at gøre Rede i Hovedsagen for det, som hidtil er passeret i Finansudvalget, meddele det væsentlige Indhold af de Forhandlinger, som ere førte mellem Finansudvalget og den forrige og nuværende Regering. Men det har ikke været min Agt at indlede eller give Stødet til en almindelig Diskussion om de vestindiske Øers Stilling i det hele eller Spørgsmaalet om deres Afstaaelse. Jeg har fundet det rigtigt at gøre opmærksom paa, at den nuværende Regering og ganske særlig den Minister, som har Øernes Administration under sig, i Kraft af sin tidligere Optræden og af den Opfattelse, han har om det urigtige i, at vi afstaa Øerne, maa have haft den stærkeste Opfordring til uopholdelig, da han blev Minister, at gøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at det Tab, vi hidtil have haft af Øerne, maatte kunne blive formindsket. Da han uundgaelig maatte vide, at vi vilde komme tilbage til Forhandlingerne om Øernes Afstaaelse, maatte alt for ham komme an paa — hvis han vilde være i Stand til at forfægte Rigtigheden af sit Standpunkt — at sørge for, at der skete noget i Mellemtiden, saa at han kunde have noget at henvise til, som enten han selv eller andre havde gjort eller agtede at gøre. Det er derfor med Beklagelse jeg har maattet konstatere, at den ærede Mi-